

Нещодавно вийшло друком оригінальне науково-популярне видання “Черкаський педагогічний інститут на шпальтах газети “Черкаська правда” 1954–1991 рр.: матеріали прес-моніторингу”, яке досліджує рідкісний газетний фонд в архіві періодичних видань наукової бібліотеки ЧНУ ім. Б. Хмельницького з метою висвітлення історії повсякденності провідного ВНЗ Шевченківського краю в окреслений хронологічний період.

Цю працю підготували кандидат історичних наук, доцент, директор наукової бібліотеки ЧНУ ім. Б. Хмельницького Григорій Михайлович Голиш і бібліотекар 1-ї категорії Ольга Василівна Ільченко. Вона присвячена ветеранам і випускникам університету.

Матеріали прес-моніторингу розташовано у хронологічній послідовності (як прес-релізи кореспонденцій), бібліографічні відомості подано згідно з національними стандартами України, а в підрядкових коментарях і поясненнях розміщено тлумачення окремих анахронічних термінів і понять. Подано також стислі відомості про персоналії, які згадуються в газетних текстах, що виводять це видання за рамки звичного збірника.

У книзі зібрано понад 260 матеріалів за 37 років (1954–1991 рр.) діяльності обласної газети “Черкаська правда”, де висвітлюється багатогранне життя педінституту: матеріально-технічна база, організація навчального процесу, особливості вступних кампаній, перебіг науково-дослідної роботи, зовнішні зв’язки ВНЗ, дозвілля студентів, діяльність партійної та комсомольської організацій, доля відомих випускників тощо.

Заслужують на увагу додатки, що містять результати проведеної авторами-укладачами класифікації газетних матеріалів про ВНЗ, короткі відомості про редакторів обласної газети у зазначений період, а також ілюстрації логотипів назви часопису. З особливим акцентом варто наголосити на тому, що авторами зроблений жанровий, тематичний, рубрикаційний аналіз кореспонденцій про інститут, його подано в додатках у вигляді таблиць. Важливим є те, що збірник має добротний науково-допоміжний апарат, що складається з предметного, іменного та географічного покажчика.

Потрібно підкреслити, що книга – неординарна, оскільки аналоги такого формату зустрічаються досить рідко в науковій спадщині. Насамперед, вона має джерелознавче значення і, безумовно, є корисною передусім для дослідників регіональної вищої освіти і, звісно, журналістів. Цікавим це видання може бути й для широкого читацького загалу.

Насамкінець треба підкреслити, що сама праця цікава та актуальна, мета – надзвичайно шляхетна, тому варто висловити побажання авторам продовжити свій пошук в обраному напрямку, досліджувати газетні матеріали про Черкаський національний університет у подальших хронологічних періодах.

Лариса Синявська

НОВІ НАУКОВІ ТА НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНІ ПРАЦІ З ГРУШЕВСЬКОЗНАВСТВА

Тельвак В.В. Грушевськознавство – спеціальна галузь історичних знань: навчально-методичний посібник / В.В. Тельвак. – Дрогобич : РВВ Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка, 2011. – 236 с.

Тельвак В.В. Постать Михайла Грушевського в історіографії Центрально-Східної Європи (кінець XIX –30-ті роки XX століття) / В.В. Тельвак. – Дрогобич: РВВ Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка, 2012. – 169 с.

З під пера відомого українського грушевськознавця Віталія Тельвака за останній час вийшло дві важливі книги з вказаної спеціальної галузі історичних знань. Перша з них, яка побачила світ у 2011 р., являє собою комплексний навчально-методичний посібник, рекомендований МОН України для студентів історичних спеціальностей вищих навчальних закладів.

Структура видання цілком вмотивована і складається зі вступу та двох частин. У вступі автор коротко визначає значення вивчення постаті й наукової спадщини

М.С. Грушевського для підготовки фахівців істориків, мету, об’єкт і предмет навчального курсу “Грушевськознавство”, вимоги до знань і вмінь студентів-істориків.

У першій частині посібника вміщений авторський курс лекцій “Життя та діяльність Михайла Грушевського”. Кожна з семи лекцій містить хронологічно структурований виклад матеріалу, запитання для самоконтролю студентів, список джерел і літератури.

Перша лекція присвячена родоводу Грушевських, дитинству та гімназійні рокам майбутнього історика. Особлива увага звернута на саморефлексію молодого Михайла, яка знайшла своє відображення у його автобіографіях, споминах, щоденниках. Зокрема, для підготовки істориків важливо простежити яким чином відбувалося у нього пробудження інтересу до української історії та культури, опанування азів українознавства, вагання у виборі фаху між письменником та істориком, перші спроби літературної творчості. У другій лекції йдеться про навчання Грушевського в Київському університеті Святого Володимира. Тут особлива увага звернута на процес його фахового зростання, вплив відомих істориків на формування творчої лабораторії молодого дослідника. Третя лекція охоплює львівський період життя М. Грушевського: його викладацьку діяльність у Львівському університеті, науково-організаційну та видавничу працю, суспільно-політичну діяльність. Четверта лекція “Між Львов та Києвом” розкриває біографію вченого у період 1906–1914 рр. Автор цілком виправдано зосереджується на суспільно-політичній діяльності вченого у період революції в Російській імперії та після її поразки, його культурно-просвітницькій, науково-організаційній та дослідницькій праці. У окремому підпункті йдеться про історію конфлікту Грушевського з галицьким політикумом, який помітно вплинув і на його подальшу наукову діяльність, особливо у частині її організаційних засад. П’ята лекція присвячена драматичному і вкрай напруженому періоду Першої світової війни та Української революції. Тут основна увага звернута на судові переслідування Грушевського як із російського, так і австрійського боку, його арешт і заслання. У другому пункті йдеться про діяльність історика у царині відродження української державності, зокрема як голови Української Центральної Ради. У шостій лекції викладені особливості наукової та громадсько-політичної діяльності Грушевського у еміграції, з виділенням її празького та віденського періодів. Остання, сьома лекція охоплює десятиліття життєвого шляху історика після повернення у підрадянську Україну. Тут представлені найбільші наукові досягнення вченого у зрілий період його творчості й трагедія особистої долі в умовах радянського тоталітаризму.

Після прочитання тексту лекцій студенти отримають адекватне уявлення про життя виданого українського історика і значення його спадщини для становлення української історичної науки та національної державності.

У другій частині посібника розміщені додатки, зокрема, плани семінарських занять і методичні рекомендації до навчального курсу. Теми семінарських занять орієнтовані на з’ясування важливих для підготовки істориків проблем: суть історичної концепції М. Грушевського, його наукова спадщина з історії України та всесвітньої історії, суспільно-політична та державотворча діяльність. Окремо розглядається роль видатного історика у організації та конституюванні української гуманітаристики, його стосунки з відомими українськими інтелектуалами, значення наукової школи Грушевського для розвитку української історичної науки.

Крім того, додатки містять огляд архіву Михайла Грушевського, перелік його найбільш докладних персональних бібліографій, список найважливіших прижиттєвих праць вченого та перевидань фундаментальних студій історика протягом 1989–2006 рр. у хронологічному порядку, загальну бібліографію з грушевськознавства.

Отже рецензований посібник має безперечно високий фаховий та навчально-методичний рівень. Він є цілком новаційним і за змістом, і за формою подання матеріалу. Використання посібника у навчальному процесі дасть змогу суттєво поліпшити фаховий рівень майбутніх істориків. Окрім того, видання може становити інтерес і для студентів інших гуманітарних спеціальностей.

Для удосконалення посібника можна порекомендувати – при розгляді питань родоводу Грушевських залучити підсумкову працю М. Кучеренка, С. Панькової та Г. Шевчука (див.

Кучеренко М., Панькова С., Шевчук Г. Я був їх старший син (рід Михайла Грушевського). – К. : Кий, 2006. – 664 с.). Також, при викладанні курсу “Грушевськознавства” потрібно звернути увагу на його теоретичні та методологічні засади, донести до студентів особливості історіографічного осмислення, дискусій навколо спадщини видатного українського історика. У посібнику зустрічаються й поодинокі похибки. Так “Історія Малоросії” належить авторству Миколи, а не Олексія Маркевича (с.17). Сподіваємося, що висловлені побажання будуть враховані автором при перевиданні посібника.

* * *

Монографія В.Тельвака, яка вийшла 2012 р., безсумнівно, є актуальною і потрібною для сучасного читача. Оскільки українська історична наука потребує ґрунтовних історіографічних досліджень, надто коли йдеться про фундаментальні методологічні й інституційні засади її становлення, повернення до національної історіографічної традиції та входження в європейський історіографічний простір. Актуальність рецензованої книги підсилюється, передусім, і тим, що в ній на основі міждисциплінарного підходу, який поєднує методологічні засади історії історіографії та культурно-інтелектуальної історії, запропонована низка наукових новацій, важливих для виходу сучасної української історіографії на новий якісний рівень. На нашу думку, дослідження Тельвака репрезентує перспективний напрямок історіографічних студій, який ще не набув достатнього поширення у середовищі українських істориків. Окрім суто сциєнтистського значення розглянута монографія несе і важливе суспільне навантаження. Вона сприяє деконструкцію численних історичних та історіографічних міфів різного спрямування, які активно відтворюються і наново формуються як в Україні, так і за її межами.

Структура рецензованої монографії є логічною і цілком виправданою. Вона складається зі вступу, чотирьох розділів, висновків, покажчика імен, покажчика періодичних видань.

У вступі автор обґрунтовує наукову потребу аналізу сприйняття спадщини М. Грушевського зарубіжною історіографією. З поміж інших національних шкіл виокремлено російську, польську, чеську та німецьку. Пояснюється це тим, що саме у цих історіографіях був найбільший інтерес до української проблематики. А ще, критичне звернення до спадщини українського вченого набуло системності фактично лише в названих інтелектуальних наукових середовищах.

У першому розділі “Постать Михайла Грушевського в російській історичній думці” подана детальна характеристика осмислення спадщини українського історика російськими інтелектуалами. Автор цілком виправдано розглядає цей процес у контексті загального ставлення до українського національного руху. У підсумку дослідник констатує, що було створено декілька інтерпретаційних підходів – від цілком вдалих спроб академічного аналізу історіографічної спадщини М. Грушевського до відвертої профанації всього спектру його діяльності прихильниками право-монархічної великодержавної ідеології.

Другий розділ “Польська грушевськіана” присвячений аналізу не менш активної та емоційної реакції польських істориків на доробок українського колеги. Тут автор виокремлює кілька хронологічних періодів, які відрізняються тональністю та інтенсивністю оцінок. Зокрема він стверджує, що до кінця XIX ст. у польській історіографії простежувався назагал об’єктивний та науковий підхід – тоді дискусії відбувалися у напрямі віднайдення найбільш адекватних шляхів вирішення поставленого завдання. Наступний період – початок XX ст. – приніс помітну радикалізацію національного руху українців і поляків, а звідси – загострення польсько-українських відносин, що позначилося й на характері історіографічної дискусії. Історичні концепції М. Грушевського все більше розглядалися крізь призму зростаючого політичного протистояння – як теоретичне обґрунтування українського національного руху. У міжвоєнній Польщі вказані тенденції лише загострилися.

Третій розділ “Чеська рецепція спадщини Михайла Грушевського” подає студіювання проблеми у контексті доволі доброзичливої рецепції українського руху в чеській науковій літературі та публіцистиці, що яскраво позначилося на позитивних оцінках творчого доробку одного з його лідерів. По суті тут мав місце справжній міжнаціональний історіографічний

діалог, не обтяжений імперською спадщиною, чи взаємними претензіями, як у російському, або польському випадку.

У четвертому розділі “Образ Михайла Грушевського в німецькій славістиці” звернута увага на те, що саме німецькі вчені, на відміну від інших західноєвропейських дослідників, доволі докладно цікавилися україністикою. Можна погодитися з висновком автора, що німецька наука в своїх оцінках творчої діяльності М.Грушевського була доволі об’єктивною та в цілому прихильною.

Загалом можна стверджувати, що В.В. Тельваку вдалося повністю реалізувати мету, яка ставилася перед рецензованою книгою: сформулювати цілісне уявлення про рецепцію повідного українського історика в історіографіях народів Центрально-Східної Європи. Серед зауважених недоліків впали в око деякі незначні текстуальні повтори, які, проте, не псують загального позитивного сприйняття рецензованої монографії.

Сподіваємося, що видання прислужиться загальній справі наукового осмислення складних явищ європейської історіографії, зокрема, рецепції у ній знакової для української історичної науки спадщини М.С. Грушевського.

Віталій Масненко

